

cròniques

per la innovació i la qualitat del sector turístic.

Encara en l'àmbit comarcal, cal remarcar que diversos ajuntaments van organitzar actes de visibilització del col·lectiu LGTBIQ+ coincidint amb el Dia Internacional contra l'Homofòbia, la Transfòbia i la Bifòbia.

Projecte Kminart | En el terreny artístic, cal destacar el Projecte Kminart, que té com a finalitat combinar art i natura. La ruta ripollesa que proposa està dividida en quatre etapes que transcorren entre Toses i Camprodon: el primer tram (A) uneix Toses i Planolles; el segon (B), Ripoll amb Sant Joan de les Abadesses; el tercer (C), Sant Joan de les Abadesses amb Sant Pau de Segúries, i el darrer (D), Sant Pau de Segúries amb Camprodon.

D'altra banda, a Ripoll, el 21 i 22 de maig es va celebrar la 55a Festa Nacional de la Llana i del Casament a Pagès. A Sant Joan de les Abadesses es va commemorar el 25è aniversari de la proclamació de la vila com a Ciutat Pubilla de la Sardana l'any 1997, i el 14 de maig es van obrir al públic els jardins de la Puda, obra del prestigiós paisatgista i dissenyador de jardins Joan Mirambell i Ferran (1892-1983).

A Camprodon, hi va haver els festivals d'estiu Microclima i Macroclima, de música en directe, i es va prosseguir amb els actes commemoratius dels 25 anys de l'Institut Germans Vila Riera. A la vall de Ribes, ADIF ha fet obres de millora i consolidació de la línia fèrria R3 al túnel de Toses, que forma part del patrimoni arquitectònic de Catalunya. Aquesta obra enllaça amb les obres de

>> Cartell del Festival Macroclima de Camprodon.

reparació i adequació del pont del tren al seu pas per Ripoll, sobre l'aiguabarreig dels rius Ter i Freser.

I, per acabar, una nota cultural que té com a protagonista l'escriptor i activista cultural Ramon Alabau i Selva, redactor durant una bona colla d'anys de les cròniques ripolleses, que el 20 de maig va presentar a la biblioteca Lambert Mata de Ripoll el seu llibre de poemes *Pòsit de cendra*, un recull que abraça fins a setze estils diferents de poesia.

LA SELVA

Text i foto > JOAN DOMÈNECH

Maçanet de la Selva: exposició excepcional | Juli Campeny, el principal impulsor del Taller d'Història de la vila, ha col·leccionat eines i objectes antics des de la joventut. No és la primera vegada que, amb aquest material, munta una exposició, però en aquesta ocasió s'ha superat tant per la quantitat d'elements exposats com per l'escenari nou on els ha instal·lat. En efecte, veient que el magatzem parti-

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > BERTA MARTÍ, resident a Boston

Vaig néixer a Fonteta i vaig estudiar a l'escola rural del poble. Soc física i em vaig treure el doctorat en biomedicina a l'Hospital Clínic de Barcelona. El 2014 em van fer una oferta per fer el doctorat al Massachusetts Institute of Technology (MIT). Hi vam venir amb el meu marit i l'experiència ens ha canviat la vida. Ara treballo per a una empresa emergent que desenvolupa nous tractaments per a càncer pediàtric. Com a científica i emprenedora, a Massachusetts vaig descobrir un ecosistema d'innovació i ciència que et canvia la manera de veure les coses. Vaig aprendre a identificar bé els problemes abans d'intentar trobar-hi una solució. Sembla senzill de dir, però

cular inicial ja no admetia més material, en Juli ha comprat una nau d'uns 150 metres quadrats al carrer Nou i hi ha col·locat tota la seva col·lecció ben ordenada, de forma didàctica, i amb fotografies. Hi ha 2.363 peces. S'hi poden veure eines de terrassà, fuster, manyà, espartenyer, sabater, electricista i altres oficis; llums antics (d'oli o de carbur, quinqués...), fogons i estris domèstics de tots els temps, arades, carros, i fins i tot un antic piano amb el

>> Un carro entre eines i objectes antics a la nau de Juli Campeny a Maçanet de la Selva.

qual el músic Quellos animava les festes del poble. Tot, a més, ben restaurat, amb la fusta tractada contra els corcs i el ferro ben netejat, i el llautó i l'aram lluent. Un autèntic museu, agradable i il·lustrador sobre el passat maçanentenc.

Blanes: el jaciment dels Padrets

Tot i que es coneix des de fa temps que a la zona blanenca coneguda com *els Padrets* hi ha un jaciment romà, ha estat molts anys sense rebre l'atenció pertinent com a recinte arqueològic. Només s'hi havia fet alguna excavació superficial escadussera, la darrera l'any 2019. De fet, cal aclarir que el topònim no deriva de *pedra*, que podria ser una indicació ja del jaciment, sinó de *padre*, ja que hi havia hagut una mena de seminari de joves religiosos —els padrets— de la congregació de la Sagrada Família. Ara s'hi han iniciat unes excavacions serioses, dirigides per l'arqueòleg Joan Llinàs. Per les seves característiques, aquestes restes de l'antiga Blanda romana tenen la qualificació de BCIL (Bé Cultural d'Interès Local), però l'Ajuntament pretén que siguin elevades a la categoria de BCIN (Bé Cultural d'Interès Nacional). Les excavacions d'enguany han per-

mès exhumar la base d'un edifici amb cinc àmbits diferents i quatre habitacions —dues de grans als extrems i dues de petites al mig. Està previst que els treballs durin, de moment, dos mesos i mig.

Lloret de Mar: nou llibre de la Penya Xino-Xano

| La Penya Xino-Xano acaba de promoure l'edició d'un nou llibre (en el seu historial ja en té un parell o tres), l'autor del qual és el mateix president de l'entitat, Joan Draper Montero. La publicació, de 215 pàgines, es titula *Petjades* i recull anècdotes, rondalles, mites i llegendes de Lloret. Les il·lustracions del llibre són de Núria Draper Costa, filla del redactor del text.

Joan Draper és l'autor, cada any, de l'anomenat *Calendari del Xino-Xano*, on, a més del detall dels mesos i els dies i d'algunes informacions meteorològiques, s'insereixen refranys, històries i anècdotes de caràcter popular. Precisament per tota aquesta activitat, en la darrera Nit de la Cultura lloretenca, celebrada recentment, Joan Draper va rebre el guardó Sa Gavina, que s'atorga a la persona o institució que ha fet més per la cultura al llarg de l'any.

no de fer. Em sento molt afortunada d'haver pogut venir a viure a l'àrea de Boston. Tant jo com el meu marit hem crescut molt en l'aspecte personal i professional. Hem après a perseguir més els somnis, a ser més persistents, a no enfonsar-nos si algú ens diu que no podem aconseguir alguna fita.

Visc concretament a Somerville, una ciutat al costat de Boston on la vida és molt fàcil i tranquil·la. Em desplaço en bicicleta per tota la ciutat, portant els meus fills, que ara tenen dos i cinc anys, de paquet. Són nord-americans, trilingües. El meu marit és canari i, per tant, parlen el català, el castellà i l'anglès. Tot i la distància, intentem passar els estius entre Canàries i Fonteta per-

què tinguin contacte amb la família i amb les nostres arrels. Quan vius fora trobes a faltar la família, els amics de tota la vida i el menjar de casa! Tot i que cada vegada menys, perquè amb els anys vas trobant de tot, al final. L'únic que trobo a faltar de veritat són unes bones gambes. Veig un futur prop de Girona, però encara ens queda una mica més de corda aquí.

Una lliçó apresada de viure a Massachusetts és que m'he adonat que era més racista del que em pensava; en viure en una comunitat molt més diversa del que és Catalunya, he comprès que tenia una sèrie de prejudicis que no sabia i que cada dia intento millorar.

Em sento molt afortunada d'haver pogut venir a viure a l'àrea de Boston. Tant jo com el meu marit hem crescut molt en l'aspecte personal i professional. Hem après a perseguir més els somnis, a ser més persistents.